עח: יום הכיפורים פרק שמיני יומא

הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר ורבי יוסי אוסר. כפרק במה אשה (שבת דף סו.) פרש"י משום דלמא תכשיט הוא ומשמע דאסר ליה משום דמשוי ולא הוי מנעל אלא של עור אבל של עץ לא וכן משמע בגמרא התם דקאמר לרבי מאיר אלא בקב הקיטע חליצה כשירה דאשיב מנעל ורבי יוסי חליצה פסולה דלא משיב מנעל ור"ת הקשה דהא מסקינן הכא דפליגי מי חיישינן דילמא משמטיע ואתי לאמויי ארבע אמות אבל לרוחי עלמא מנעל הוי והא דקאמר התם דלרבי מאיר חולצין בו ולר' יוסי לא אור"י דהיינו טעמא דרבי יוסי דכי היכי דחייש דילמא נפיל לפי שהוא רחב מהאי טעמא נמי אין חולצת בו דכתיב בפרק מצות חליצה (יבמות דף קג:) נעלו הרחוי לו פרט לגדול שאינו יכול להלך בו והקשה רבינו שמשון מדמניא בפרק מצות חליצה אלא בקב הקיטע חליצה כשירה באנפליא של בגד חליצה פסולה ופריך קב הקיטע מני רבי מאיר היא דתנן הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר ורבי יוסי אוסר באנפליא של בגד אתאן לרבנן משמע אתאן לרבנן דהיינו רבי יוסי דפליג על רבי מאיר והיכי משמע ליה דאתאן לרבי יוסי טפי מלרבי מאיר והא הא דלא חייש ר' יוסי קב הקיטע כמנעל דהיינו משום דדרכו ליפסק וליפול אבל אנפליא של בגד דליכא למימר הכי דילמא אפילו רבי יוסי מודה ותירץ ר"י דודאי המקשה הוה ס"ד דטעמא דרבי יוסי משום הא דלא חייש מנעל אלא של עור דבע"א דלא מיתוקמא ליה הא של עור אבל אנפליא של בגד חליצה פסולה דאי לרבי יוסי נמי מנעל הוי הייא מני לא רבי מאיר ולא רבי יוסי ובמקנא דאמר (ג) כולה רבי מאיר היא וטעמא דפסיל באנפליא משום דלא מגיה מצי למיהוי שפיר טעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסיק [5]ות"ת כיון דמעיקרא ס"ד דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסיק מאי קא משני (ד) מדסיפא רבנן ריש"א נמי רבנן וריש"א בממופה עור אמאי שרי אפילו ממופה עור נמי איכא למימר דילמא מיפסיק וי"ל דממופה עור דקאמר היינו בפיס שמתוך כך הוא מתקלר ומתייבש למדת רגלו אי נמי ע"י שהוא ממופה הוא יכול לכופלו ולקושרו כדי שיעמוד בחוזק כביב רגלו:

הקיטע יוצא בקב שלו. פרש"י פרק במה אשה מי שנקטעה רגלו עושה לו כמין דפוס רגל ומוקק בו מעט להשיס לאש שוקו בתוכו ולא יהיה לבהב פול"ת דקשיא ליה מ"כ אמאי רבי יוסי אוסר והא אינו יכול ליל בע"א אע"ג דמסקינן הכא דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסיק ואתי לאיתויי והא אי נפיל אינו יכול לזוז משם עד שיחזור וינעלנו ועוד הקשה להאמר אבי בפרק במה אשה (שבת דף סו.) לאין טמא מדרס משום דלא סמיך עילויה ואי כפרש"י והלא אין סמך גדול מזה ומיהו אור"י דלא קשה כולי האי שאין אותו קב לריך לו בל בך שהוא נשען על מקלות שבידיו בדרך המגרין ואינו נשען בלל על הקב והיינו סמוכות שלו דקתני התם יוצאין בהן בשבת לדברי הכל ולא כמו שפרש"י שעושה עור לרגאש שוקיו וגורר שוקיו בקרקע כשנקטעו שתי רגליו ומהאי טעמא נמי אמי שפיר דאביי לא חייש ליה מדרס שאינו נשען עליו אלא פעמים הוא נשען בקרקע כלל אבל הכא פור"ת פי' מי שנקטעה רגלו עושה לו קב כמין סנדל ומניחו במקום הרגל ונראה כאלו יש לו רגל ויכול לנאת בו בשבת כמו במנעלין וכופה שוקו לאחוריו וקושר סמוכות של עץ מכף ירכו שקוריו אשקל"ח ומומך בו שוקו ומהלך בה והיינו סמוכות שלו דקתני התם סמוכות ויוצאין בהן בשבת ונכנסין בהן לעזרה ואותו קב בית קיבול כתיתין דעמא כתיתין דעמא הוא ומפני החולי אינו יכול לדרוך עליו ואם יש באותו קב בית קיבול כתיתין דעמא כתיתין היינו גמי אי מוכן אי בל דבר לך שהוא נותן בקב להנאתו כדי שלא יכאב לו כשיגע רגלו בקב טמא אינה מקבל לאמר בגמרא טמא טומאת מת ואינה מקבל לאמר טומאת מדרס לפי שהוא נשען עליו והאי

שעם. מין גומא שקורין פוי"ר: **כתפנית לבור.** הנגזר על הנעמים דתנן במסכת תענית (דף יב:) אסור בנעילת הסנדל: **כדהיטני.** מין שעם: **כדהוטי.** סנדל של כפות תמרים: **כדיבלי.** של עשבים: **יוצא בקב שלו.** בשבת קב אשקל"ח: **ורבי יוסי אוסר.** (ב) קסבר לאו מנעל הוא הואיל ואינו שוה בכל ואפילו הכי שוין שאסור לצאת בו ביום הכפורים אלמא אף על גב דלרבי יוסי לאו מנעל הוא אפי' הכי אסיר והוא הדין לשל שעם: **כפיפין.** תמיכות בגדים קטנות שהם נוחות לו לשמוך שוקו עליהם: **טמא.** מקבל טומאה דלאו פשוטי כלי עץ הוא: **מנעל הוא.** הלכך ביום"כ אסור אבל דהיטני ודהוטא לאו מנעל ניהו: **מוסרין בכולן.** בכל הני דממנתיון אלילה ותמיה ורמיה וסיכה: **אינשי עבדו ליה.** גדולים עשו לו והטורה הזהירה גדולים על הקטנים שלא יעשו להם בידים דבר האסור כדאתמרינן במסכת יומא (דף קד.) לא מאכילים לא מאכילים להזהיר גדולים על הקטנים: **לא אפשר מאסמוי.** ויהא יהן כל הלילה והם ברגליו: **הא מוסרין לכפחלה קמני.** אשם בא לימלך אומרים לו האכילהו ולחוך אותו והמי שפיר ידע דהיום עשאו לו: **מיא חמימי.** לרחילה: **ומשאה.** לסוך: **ביעתא בכוחתא.** ביצים בכותח: **אכורי מאני.** להפקיר לו כלים לשבר ולמלאות מאותו: **מאני גזיזי דפקרא.** כלים שדוקים של חרס כדמיס קליס: **אין מוגעין אכשיטין וכו'.** ברייתא היא ומייתינן לה בריש בתולה נישאת בכתובות הרי שהיה עכמו טבוח ויינו מזוג ומת אביו של חתן או אמה של כלה מכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לחופה וכועל בעילת מצוה ופורש ואחר כך קוברין את המת ואין מוגעין אכשיטין מן הכלה מחמת האבל כל שלשים יום אלמא כל שלשים בעי' נו: **אם מחמת סכנת עקרב.** מקום שיש לחוש לעקרבים מותר כל אדם לנעוליתה בגדעיתה

מן הכלה כל שלשים יום החיה תנעול את הסנדל (ו) מ"ט [1]מלך משום דכתיב [2]מלך ביפיו תחזינה עיניך כלה מאי טעמא כדי שלא תתגנה על בעלה אמר ליה רב לר' חייא כלה עד כמה אמר ליה כדתניא [3]אין מונעין תכשיטין מן הכלה כל שלשים יום החיה תנעול את הסנדל משום שמואל [4]אם מחמת סכנת עקרב מותר: האוכל ככותבת הגסה: בעי רב פפא ככותבת

שעם ביום הכפורים עמד רבי יצחק בר נחמני על רגליו ואמר אני ראיתי את רבי יהושע בן לוי [6]שיצא בסנדל של שעם ביום"כ ואמינא ליה בתענית צבור מאי [7]א"ל לא שנא אמר רבה בר בר חנה אני ראיתי את רבי אלעזר דמן נגוה שיצא בסנדל של שעם בתענית צבור ואמינא ליה ביום הכפורים מאי א"ל לא שנא רב יהודה נפיק בדהיטני אביי נפיק בדהוצי רבא נפיק [8](בדיבלי) רבה בר רב הונא [9]כריך סודרא אכרעיה ונפיק מתיב רמי בר חמא [10]הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר ור' יוסי [11]אוסר ותני עלה [12]ושוין שאסור לצאת בו ביום הכפורים [13]אמר אביי התם דאית ביה כתיתין ומשום תענוג אמר ליה רבא ואי לאו מנא הוא כתיתין משוי ליה מנא ועוד כל תענוג דלאו מנעל הוא ביום"כ מי אסור והא רבה בר רב הונא הוה כריך סודרא אכרעיה ונפיק ועוד מדקתני סיפא אם יש לו בית קבול כתיתין טמא מכלל דרישא לאו בדאית ליה כתיתין עסקינן אלא אמר רבא לעולם דב"ע מנעל הוא ובשבת בהא פליגי מר סבר גזרינן דילמא משתמיט ואתי לאתויי ד' אמות ומר סבר לא גזרינן תנו רבנן [14]תינוקות מותרין בבולן חוץ מנעילת הסנדל מאי שנא נעילת הסנדל דאמרי אינשי עבדו ליה הנך נמי אמרי אינשי עבדו ליה רחיצה וסיכה אימר מאתמול עבדי ליה סנדל נמי אימר מאתמול עבדי ליה סנדל לא אפשר דמאתמול עבדי ליה דאמר שמואל האי מאן דבעי למיטעם טעמא דמיתותא ליסיים מסאני וליגני והא מותרין לכתחלה קתני אלא הנך דלאו רביתייהו גזרו בהו רבנן הנך דרביתייהו הוא לא גזרו בהו רבנן דאמר אביי [15]אמרה לי אם רביתיה דינוקא מיא חמימי ומשחא גדל פורתא ביעתא בכותחא גדל פורתא תבורי מאני כי

הא דרבה זבין להו מאני גזיזי דפקרא לבניה ומתברי להו: המלך והכלה ירחצו את פניהם: מתני' מני ר' חנניא בן תרדיון היא דתניא המלך והכלה לא ירחצו את פניהם רבי חנניא בן תרדיון אומר משום רבי אליעזר המלך והכלה ירחצו את פניהם החיה לא תנעול את הסנדל רבי חנניא בן תרדיון אומר משום ר' אליעזר הזיה תנעול את הסנדל (ו) מ"ט [16]מלך משום דכתיב [17]מלך ביפיו תחזינה עיניך כלה מאי טעמא כדי שלא תתגנה על בעלה אמר ליה רב לר' חייא כלה עד כמה אמר ליה כדתניא [18]אין מונעין תכשיטין מן הכלה כל שלשים יום החיה תנעול את הסנדל משום שמואל [19]אם מחמת סכנת עקרב מותר: האוכל ככותבת הגסה: בעי רב פפא

מן הכלה אלא מאי אלמא אפילו מחמת סכנת עקרב אסור אלא מאי אלמא אפילו מחמת אבל אסור אלא מאי אלמא אפילו מחמת אבל אסור אלא מאי אלמא אפילו מחמת אבל